

Odůvodnění rozsudku

Pokud nejde o situaci, kdy právní řešení bez dalšího vyplývá ze zákonného textu, obecný soud musí v odůvodnění dostatečným způsobem vysvětlit své právní úvahy s případnou citací publikované judikatury nebo názorů právní vědy. Argumentuje-li účastník řízení názory právní vědy nebo judikatury, musí se obecný soud s názory v těchto pramenech uvedenými argumentačně vypořádat, případně i tak, že vysvětlí, proč je nepovažuje pro danou věc za relevantní.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 30 Cdo 4389/2009, ze dne 20.11.2009 a rozhodnutí Ústavního soudu sp.zn. I. ÚS 403/03 ze dne 17.8.2005

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce V. H., zastoupeného advokátem, proti žalovaným 1) F. Š., zastoupenému opatrovnící I. S., 2) P. K., a 3) J. D., zastoupenému opatrovnící E. K., o 92.719,- Kč s příslušenstvím, vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 51 C 60/2008, o dovolání žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. února 2009, č.j. 49 Co 439/2008-80, tak, že usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. února 2009, č.j. 49 Co 439/2008-80, se zrušuje a věc se vrací tomuto krajskému soudu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

V záhlaví citovaným usnesením Krajský soud v Brně (dále již „odvolací soud“) potvrdil usnesení Městského soudu v Brně ze dne 22. července 2008, č.j. 51 C 60/2008-40, kterým uvedený soud prvního stupně rozhodl o tom, že „Žaloba ze dne 28. 5. 2008, doplněná podáním ze dne 10. 7. 2008, se odmítá.“ Odvolací soud dále rozhodl o nákladech dovolacího řízení. Odvolací soud uzavřel, že v projednávané věci se žalobce domáhá po žalovaných vydání bezdůvodného obohacení v celkové výši 92.719,- Kč, a to tak, že 1. žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 72.719,- Kč s příslušenstvím, 2. žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 20.000,- Kč s příslušenstvím a žaloba vůči 3. žalovanému se zamítá, nebo že žaloba se zamítá vůči žalovaným 1. a 2. a 3. žalovaný je povinen žalobci zaplatit částku 92.719,- Kč s příslušenstvím. Podle odvolacího soudu z takto formulovaného žalobního petitu žaloby nevyplývá, jakou konkrétní částku má žalobci zaplatit každý z žalovaných, jelikož v první eventualitě žalobního petitu se žalobce plnění domáhá pouze po žalovaných 1. a 2., zatímco v eventualitě druhé požaduje zaplacení žalované částky pouze po 3. žalovaném. Soud prvního stupně postupoval správně, pokud usnesením vyzval žalobce k odstranění shora popsané neurčitosti žaloby a poučil jej o tom, že neurčitost žalobního petitu je třeba odstranit uvedením částky, kterou má ten který žalovaný žalobci zaplatit, nebo zda mají žalobci zaplatit žalovanou částku společně a nerozdílně. V reakci na výzvu k odstranění vad žaloby zaslal žalobce soudu podání ze dne 10. července 2008, v němž je žalobní petit uveden ve vztahu k věci samé ve stejném znění jako v žalobě. Odvolací soud ve shodě se závěrem soudu prvního stupně uzavřel, že žaloba v projednávané věci neobsahuje řádný žalobní petit, v němž by byly jasně a srozumitelně formulovány povinnosti, k jejichž splnění mají být všichni žalovaní v řízení zavázáni, když i přes výzvu soudu prvního stupně nebyla předmětná vada žalobcem odstraněna.

Proti tomuto usnesení odvolacího soudu podal žalobce prostřednictvím svého advokáta včasné dovolání, jehož přípustnost dovozuje z § 239 odst. 3 o.s.ř. a uplatňuje v něm dovolací důvody ve smyslu § 241a odst. 2 písm. a) o.s.ř. (tj. že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci) a § 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř. (tj. že rozhodnutí spočívá na

nesprávném právním posouzení věci). Pochybení odvolacího soudu spatřuje žalobce zejména v nesprávném závěru odvolacího soudu o tom, že žalobcem zformulovaný petit v žalobě ze dne 28. května 2008, doplněný podáním ze dne 10. července 2008, je neurčitý. Žalobce s tímto právním závěrem odvolacího soudu nesouhlasí a v dovolání opětovně odkazuje - jak již učinil v odvolacím řízení - na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ve věci sp.zn. Odo 121/2003, jakož i nově na další rozhodnutí téhož soudu ve věcech sp.zn. 30 Cdo 1239/2007, 21 Cdo 909/2003 nebo 29 Odo 421/2002. S odkazem na tuto judikaturu žalobce dovozuje, že jeho podání bylo učiněno v souladu s občanským soudním řádem a rozhodovací praxí soudů a v každém případě je srozumitelné a určité, takže není dán jediný důvod, proč žalobu neprojednat. S ohledem na tuto dovolací argumentaci žalobce navrhl, aby Nejvyšší soud České republiky rozhodnutí odvolacího soudu, jakož i rozhodnutí soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Při posuzování tohoto dovolání vycházel dovolací soud z ustanovení části první Čl. II, bodu 12 zákona č. 7/2009 Sb., jímž byl změněn občanský soudní řád (zákon č. 99/1963 Sb.), podle něhož dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu vyhlášeným (vydaným) přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se projednají a rozhodnou podle dosavadních právních předpisů, tj. podle občanského soudního řádu ve znění účinném do 30. června 2009; užití nového ustanovení § 243c odst. 2 tím není dotčeno.

V posuzované věci je dovolání přípustné ve smyslu § 239 odst. 3 o.s.ř. a je také důvodné, byl-li jím napaden výrok I. shora citovaného usnesení odvolacího soudu, jímž bylo předmětné usnesení soudu prvního stupně o odmítnutí podání, resp. žaloby potvrzeno; skutečnost, že žalobce do návrhového petitu svého dovolání pojal také požadavek i na zrušení usnesení soudu prvního stupně nic nemění na faktu, že dovolání žalobce směřovalo správně toliko proti rozhodnutí odvolacího soudu.

Podle § 242 odst. 3 věty druhé o.s.ř. je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlédně též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3, jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, i když nebyly v dovolání uplatněny. Takovou jinou vadu dovolací soud zaznamenal v proběhnutém odvolacím řízení.

Jak vyplývá z obsahu nalézacího spisu, žalobce v rámci odvolání proti shora již citovanému usnesení okresního soudu, jímž byla jeho žaloba (jako neprojednatelná) odmítnuta, mj. argumentoval odkazem na usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 11. listopadu 2003, sp. zn. 29 Odo 121/2003, v přesvědčení, že v něm judikovaný závěr lze analogicky uplatnit na daný případ stran posouzení náležitostí jeho podání, resp. žaloby. Z odůvodnění nyní dovoláním napadeného usnesení odvolacího soudu je ovšem zřejmé, že se odvolací soud s touto odvolací argumentací žalobce nijak nevypořádal, jako by jím vůbec nebyla uplatněna, případně ani nezodůvodnil, pro nepovažoval za nezbytné se v tomto směru uvedenou argumentací zabývat. Přitom si měl být vědom i toho, že např. Ústavní soud České republiky ve svém nálezu ze dne 17.8. 2005, sp. zn. I. ÚS 403/03 (publikovaném pod číslem 38 ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu České republiky, svazek 38) zaujal (pro soudní praxi závazný) právní názor, že „Pokud nejde o situaci, kdy právní řešení bez dalšího vyplývá ze zákonného textu, obecný soud musí v odůvodnění dostatečným způsobem vysvětlit své právní úvahy s případnou citací publikované judikatury nebo názorů právní vědy. Argumentuje-li účastník řízení názory právní vědy nebo judikatury, musí se obecný soud s názory v těchto pramenech uvedenými argumentačně vypořádat, případně i tak, že vysvětlí, proč je nepovažuje pro danou věc za relevantní. Jen tak může být odůvodnění rozhodnutí soudu přesvědčivé a jen tak může legitimizovat rozhodnutí samotné v tom, že správný výklad práva je právě ten, který soud zvolil.“ Obdobně judikoval ve svém rozsudku ze dne 10. ledna 2006, sp. zn. 28 Cdo 1336/2006 (in www.nsoud.cz), také Nejvyšší soud České republiky, který zaujal právní názor, že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, jestliže se odvolací soud nezabýval argumenty účastníka řízení, kterými brojil proti právnímu posouzení věci soudem prvního stupně. Shodný závěr je pak možno uplatnit i pro případ odmítnutí žaloby, resp. na procesní situaci, kdy odvolací soud ve svém

rozhodnutí nijak nerefletoval odvolatelem konstatovanou judikaturu vyšších soudů a usnesení soudu prvního stupně o odmítnutí žaloby potvrdil.

Absence vypořádání se s argumentací odvolatele, jenž odkazuje na právní závěry v rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky, které mohou být pro daný případ analogicky využitelné, tedy ve světle citované judikatury představuje ve smyslu § 241a odst. 2 písm. a) o.s.ř. vadu řízení, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Nejvyšší soud České republiky proto z tohoto důvodu dovoláním napadené usnesení odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k novému řízení a rozhodnutí (§ 243b odst. 2 věta za středníkem, § 243d odst. 1 o.s.ř.).

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů , judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výdělků \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ochrana spotřebitele \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovněprávní vztah \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Společný nájem bytu manželů \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Určení otcovství \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Jméno v obchodní firmě právnické osoby](#)
- [Dokazování](#)
- [Bolestné](#)
- [Blankosměnka](#)
- [Nájem](#)